

Grund, at naar der skulde være lidt Konsekvens i den ærede Ordførers Stilling til denne Sag, maatte han nødvendigvis komme til den Konklusion, at han maatte stemme mod Forslaget. Der var saa mange skarpe og stærke Indsigelser til alle Sider baade mod Ministeren, Landstinget ja endog mod Folketinget, og saa megen Beklagelse og saa mange Bebrejdelser mod den Beskæring, Lovforslaget havde faaet, og den Forandring, det havde undergaaet, at det er ganske uforstaaeligt, at den ærede Ordfører alligevel har kunnet være med til at give Lovforslaget sin Tilslutning. Hans Kritik navnlig over for Landstingets Indgriben i denne Sag forekommer mig ikke mindst ejendommeligt. Allerede det, der ligger ganske paa Overfladen — den ærede Ordførers Bebrejdelser mod Landstinget over, at Lovforslaget kommer saa sent hertil — er ganske urimeligt. Vi maa jo vel erindre, hvor lang Tid Folketinget har brugt for at bringe Lovforslaget dertil, at det kunde sendes til Landstinget. Og naar den ærede Ordfører i meget høje Toner med en vis Patos bebrejdede Ministeren, at han ikke havde holdt fast paa det, han oprindeligt foreslog i dette Ting, er det jo selve den omvendte Verden. Alle andre pleje at være Ministeren taknemmelig eller i alt Fald at have anerkendende Ord over for en Minister, der vil være imødekommende mod Ønsker, der fremkomme fra Tingenes Side, og den ærede Ordfører kan ikke have glemt, at, da den højtærede Indenrigsminister for et Par Aar siden forelagde disse Lovforslag her i Tinget, sagde han ikke en, men gentagne Gange om flere Hovedpunkter, at det var Idealet, han her fremsatte, men at han allerede paa det Standpunkt var stærkt i Tvivl om, at han vilde kunne gennemføre dette Ideal, at Tingene vilde hjælpe ham dertil. Han udtalte endog en vis Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at fremsætte det ideale saa fuldstændigt, som han her havde gjort paa enkelte Hovedpunkter. Det forekommer mig ganske urimeligt, og det er noget, jeg ikke i min Praksis har hørt Magen til, at man fra Ordførerens Side gaar saa vidt i sin Kritik over Ministerens Imødekommen, som her er sket. At den højtærede Minister ikke har haft saa ganske let ved at faa Landstinget til at tage Lovforslaget, som det er kommet herfra, forekommer det mig, at enhver, der har et lille Skøn over Stillingen her og i det andet Ting, maa være klar over. Der er neppe flere end ganske enkelte og den ærede Ordfører, der ere i Tvivl om, at

Lovforslag om slige Emner som dette ikke i særlig Grad tiltale Landstinget. Det følger af Landstingets Sammensætning, at man der maa vente nogen Betænkelighed ved de indskrænkende Bestemmelser i Næringsvirksomheden, som her foreslaas.

Overhovedet fik jeg ved at høre den ærede Ordfører et stærkt Indtryk af en stærk Paamindelse om, at vi ere meget nær ved Valgdagen. Det var aabenbart en Tale til Vælgerne ikke alene i Københavns 4de Valgkreds, men ogsaa i Københavns 2den Valgkreds, som han her vilde holde. At ingen var i Tvivl derom, bekræftes ogsaa af den Omstændighed, at det lykkedes den ærede Ordfører, som det undertiden lykkes ham, at jage de fleste af Medlemmerne ud af Salen. Den ærede Ordfører var, synes jeg, ganske urimeligt højt oppe i hele sit Foredrag, men særlig ved Slutningen, hvor han endog fik mandet sig op til at uddele Ros og Dadel til alle Sider rundt om sig. Han udfærdigede Karakterer til den ene og den anden gradvis mere eller mindre, eftersom vedkommende havde gjort sig fortjent til hans Ros eller Dadel. Heller ikke det, synes jeg, vi ere vant til at høre i denne Sal. Det har i det hele taget været mig et ejendommeligt Fænomen at høre Ordføreren i Dag. Det tyder maaske paa, at enten han eller jeg eller maaske begge synge paa vor politiske Svanesang. Det er maaske derfor, at den ærede Ordfører for sit Vedkommende har talt saa overordentlig stærkt fra Leveren, og at det for mit Vedkommende er faldet mig saa særdeles stærkt for Brystet.

For at komme til Sagen, som den er, kan jeg i faa Ord udtale min Anskuelse om den. Naar jeg gennemgaar de enkelte Punkter, er Landstingets Stilling til Sagen Ord til andet min. Det er det, jeg har udtalt mig for allerede ved første Behandling og forsøgt at gøre gældende i Udvalget. Landstinget har godkendt navnlig Hovedpunktet om Børns Arbejde paa den Maade, som jeg tror, man er bedst tjent med, og som vil baade alle Parter bedst. Jeg er Landstinget taknemmelig for, at det har taget denne Stilling til Sagen, og den højtærede Minister for, at han har slaaet af paa sine Ønsker for at komme til et Resultat. Jeg føler mig i alt Fald ikke berettiget til at udtale nogen som helst Ros eller Dadel til nogen Side ud over det at sige Tinget ovenover en Tak, fordi det har taget fornuftigt paa Sagen og ikke, som man kunde have ventet, stillet sig afvisende, og ligeledes sige den højtærede Minister Tak for det store Arbejde, han